

Af Kai Kjær-Hansen

For(s)vunden ...

HVORDAN ER det nu, det er, strofen lyder? Er det »forsvunden er nu al vor nød«? Eller er det »forvunden er nu al vor nød«?

Det kommer an på, hvor man kikker. Investerer man i de rigtige julelys eller andre julevarer, kan man være heldig at få et lille julesanghæfte med i købet. Slet ikke en dårlig idé fra producenternes side – hvad bagtanken så end kan være. Men næppe alle julelyskøbere har en salmebog sådan lige ved hånden.

»Et barn er født i Betlehem« er som regel med i sådanne hæfter. Naturligvis. Den kan alle små være med til – om ikke for andet så på grund af omkvædet. Og er fejlen ikke blevet rettet fra tidligere år, vil versionen i nogle hæfter lyde: »forsvunden er nu al vor nød«.

Det er bare det lille s, der gør hele forskellen. Det er et af de virkelig lumske tilfælde på en trykfejl, som man ikke lige lægger mærke til. Ordet er jo rigtigt, og det klinger rigtigt.

Men det rigtige danske ord *forvunden* er nu alligevel forkert i Grundtvigs dejlige julesalme.

Grundtvig, som jo selv kendte til nød, vidste udmærket, at al vor nød ikke er forvunden. Nøden er overvunden. Og det er noget ganske andet.

FAKTISK findes det lille – faktisk – s også i et sanghæfte, som LM i København udgav for mere end et halvt hundrede år siden. I tredjeoplaget fra

1925, hvor titelbladet giver oplysningen om, at hæftet nu er trykt i 30.000 eksemplarer, har fejlen sneget sig ind. *Forvunden ...*

At hæftet er trykt i så mange eksemplarer gør jo ikke fejlen bedre, snarere tværtimod.

Og s'et vil nok smutte med på læberne hos en og anden også i år. Sådan som det smuttede med sidste år hos flere på første række ved en før-julegudstjeneste i Jerusalem for den danske koloni dér.

Men væk med s'et!

DELS HØRER det slet ikke hjemme i den salme, Grundtvig skrev. Og dels giver det et forkert billede af, hvad vi som kristne mener om nød og vores frelser.

Forvunden ...

Javist, det lyder gammel-dags. Men det siger noget rigtigt, ja, vel egentligt *det* rigtige, når man ved, at nøden omkring én og ens egen nød ikke

forsvinder ved at sætte et s ind.

Forvunden ... Vundet over *al* vor nød har barnet i krybben, den samme, som senere hen var manden på korset, ham, der gik ud fra graven og nu kommer til dem, der er i nød – gennem sit ord og Helligånden.

Han, der har vundet over vores nød, forsvinder ikke fra os i vor nød. Af hvad slags den nød så end er.

I vores nød kommer han og hvisker, at vor nød *engang* skal forsvinde.

Vundet over *al* vor nød, således at vi fastholdes i, hvad det hele drejer sig om. Når tårerne triller, fordi man må se i øjnene, at dette måske – eller nok – er sidste jul, man har sammen, eller fordi døden har revet den bort, man gerne ville være sammen med, forsvinder han, der har overvundet *al* vor nød ikke.

Han holder jo af os!